



ΜΘ 14,22-34

Ὁ Κύριος περπατᾷ στά κύματα

Ἄν παίρνατε, παιδιά, μέρος σ' ἓναν διαγωνισμό ζωγραφικῆς μέ θέμα «Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων», τί θά ζωγραφίζατε;...

Θά μπορούσαμε νά ζωγραφίσουμε καί ...μιά θάλασσα. Γαλήνια ἢ φουρτουνιασμένη;

Μέ φουρτουνιασμένη θάλασσα μοιάζει συχνά ἡ ζωὴ μας. Ἐχει, βέβαια, καί τίς χαρές καί τίς ὁμορφιές της, ἀλλά ἔχει καί τίς φουρτοῦνες της. Ποιές εἶναι οἱ φουρτοῦνες τῆς ζωῆς; (Ἀπαντοῦν τά παιδιά καί συνοψίζουμε). Ὅλες οἱ δυσκολίες καί τά προβλήματα: ἀρρώστιες, ἀποτυχίες, φτώχεια, ἀνεργία... τά μίση καί οἱ κακίες τῶν ἀνθρώπων, ἀδικίες, συκοφαντίες...

Ὅμως, **ὅσα κύματα κι ἂν σηκώνονται, δέν μποροῦν νά καταποντίσουν τά παιδιά τοῦ Θεοῦ.** Κρατοῦν τό χέρι τοῦ Κυρίου καί βαδίζουν μαζί του πάνω στήν τρικυμισμένη θάλασσα τῆς ζωῆς δίχως νά βυθίζονται· ὅπως συνέβη μέ τόν μαθητή του τόν Πέτρο.

Ἦταν **νύχτα**, περασμένα μεσάνυχτα. Οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ πάλευαν μέ τά κύματα. Ψαράδες οἱ περισσότεροι, ἤξεραν ἀπό φουρτοῦνες. Πολλές φορές εἶχαν δεῖ ἀγριεμένη τή μεγάλη σάν θάλασσα λίμνη **Γεννησαρέι**. Ἀλλ' αὐτή τή φορά ξέσπασε φοβερή τρικυμία, κι αὐτοί βρῖσκονταν ἤδη στά μισά τῆς λίμνης. Ὁ ἄνεμος ἦταν

ἀντίθετος, τὰ κύματα πελώρια, ἀπειλοῦσαν ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά τούς καταβροχθίσουν! Οἱ μαθητές φοβήθηκαν πώς ἔφτασε τό τέλος τους. Ἡ ὥρα περνοῦσε κι αὐτοί χαροπάλευαν μόνοι τους στά ἀνοιχτά.

Ξαφνικά μέσ στό σκοτάδι βλέπουν νά περπατᾷ Κάποιος πάνω στά κύματα... καί νά τούς πλησιάζει... «Φάντασμα!», φωνάζουν τρομαγμένοι, «φάντασμα!». Τότε ἀκούστηκε μιὰ γνώριμη ἀγαπημένη φωνή: «**Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε**». «Θάρρος! Ἐγώ εἶμαι, μὴ φοβάστε!». Ἦταν ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ. Ἄφησε τόν τόπο ὅπου προσευχόταν καί ἦρθε κοντά στους μαθητές του πού κινδύνευαν.

Ἦρθε περπατώντας πάνω στά κύματα! Ὁ Δημιουργός τοῦ κόσμου νικᾷ τούς φυσικούς νόμους. Αὐτός τούς ὄρισε, αὐτός μπορεῖ καί νά τούς ἀλλάξει. Μέ ἓναν μόνο λόγο δημιούργησε τή γῆ καί τή θάλασσα. Μέ ἓναν λόγο κι ἄλλοτε γαλήνεψε τήν τρικυμισμένη λίμνη Γεννησαρέτ. Τώρα περπατᾷ ὁ ἴδιος πάνω στά ἀγριεμένα κύματα· κι αὐτά ὑποτάσσονται ἀπόλυτα στό πέρασμά του!

Μά γιά δεῖτε! **Δέν περπατᾷ μόνο ὁ Χριστός πάνω στά κύματα.** Μόλις Τόν εἶδε ὁ μαθητής του ὁ Πέτρος, τόσο ἐνθουσιάστηκε, τόσο χάρηκε, τόσο ἐνίωσε μέσα του τήν πίστη του νά γιγαντώνει, ὥστε ἀδιαφορώντας γιά τήν τρικυμία, αὐθόρμητα Τοῦ λέει: «Κύριε, ἂν εἶσαι σύ, πρόσταξέ με νά ἔλθω κι ἐγώ κοντά σου περπατώντας πάνω στά κύματα!». «Ἐλα», τοῦ λέει ὁ Χριστός. Καί ὁ Πέτρος, πού Τοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, τολμᾷ. Κατεβαίνει ἀπό τή βάρκα, ἐνῶ ἀκόμη κλυδωνίζεται, καί βαδίζει πάνω στά μανιασμένα νερά τῆς λίμνης! Καί ἡ λίμνη σάν νά ἴγινε στεριά!

Στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ Ἐρυθρά Θάλασσα χωρίστηκε στά δύο καί φάνηκε ὁ βυθός της γιά νά περάσουν οἱ Ἰσραηλίτες. Τώρα ὁ ἴδιος Θεός κάνει ἓνα ἀκόμη πιό συγκλονιστικό θαῦμα: **Τώρα δέν μεριάζει ἡ θάλασσα· μένει τρικυμισμένη, ἀλλά βαδίζει πάνω στά νερά της ὄχι μόνο ὁ Δημιουργός της, βαδίζει καί ὁ πιστός μαθητής του!**

Όμως, σέ μιά στιγμή ὁ Πέτρος ἀρχίζει νά βυθίζεται. Μά γιατί; Τί συνέβη; **Πῆρε τό βλέμμα του ἀπό τόν Κύριο.** Κοίταξε γύρω του· πόσο ἰσχυρός εἶναι ὁ ἄνεμος, τί θεόρατα τά κύματα! Καί δειλίασε. Σάν νά φύσηξε καί μέσα του ἕνας ἄνεμος ἰσχυρός καί τρεμόπαιξε ἡ φλόγα τῆς πίστης. Τότε ἄρχισε νά βυθίζεται.

Τόν κατάπτε, λοιπόν, ἡ θάλασσα; Ὁχι, πρόλαβε νά κραυγάσει: **«Κύρε, σῶσόν με!».** Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἀπλώνει τό χέρι του καί τόν σώζει. **«Ὀλιγόπιστε, γιατί δίστασες;»**, τοῦ λέει. «Πέτρο, γιατί εἶναι τόσο λίγη ἡ πίστη σου; Γιατί φοβήθηκες; Θά σέ ἄφηνά νά πνιγεῖς; Τόσο λίγη, λοιπόν, εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη σου σέ μένα;».

Μόλις μπῆκαν στή βάρκα, **ὁ ἄνεμος κόπασε.** Συγκλονισμένοι οἱ μαθητές ἀπ' ὅλα ὅσα εἶδαν, πέφτουν στά γόνατα καί προσκυνοῦν τόν Χριστό λέγοντας: **«Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ».** «Σί' ἀλήθεια, εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!». Βρίσκονταν μπροστά σέ ἕνα ἀκόμη θαῦμα· ἕνα ἀκόμη **σημάδι πού φανέρωνε τή θεότητά του.**

Ἦση ὥρα πάλευαν οἱ μαθητές μόνοι τους μέ τά κύματα, νόμιζαν πώς ὁ Χριστός δέν ἤξερε τόν κίνδυνο πού διατρέχουν. Ὁ Κύριος ὁμως τοὺς παρακολουθοῦσε. Ἔτσι **παρακολουθεῖ καί μᾶς, παιδιά, ἀνύστακτα κάθε στιγμή ἢ ἀγάπη του.** Τίποτε δέν ξεφεύγει ἀπό τό θεϊκό του βλέμμα· οὔτε τό παραμικρό μας δάκρυ οὔτε ὁ πιό κρυφός ἀναστεναγμός μας. Κι ὅπως ἐκείνη τῆ νύχτα ὁ Κύριος διέκοψε τήν προσευχή του καί κατέβηκε στήν τρικυμισμένη λίμνη γιά νά σώσει τοὺς μαθητές του, ἔτσι ἔρχεται κοντά μας σέ κάθε δυσκολία.

Δέν ἔρχεται, βέβαια, πάντοτε ἀμέσως. Καί τοὺς ἀποστόλους τοὺς ἄφησε ἀρκετὴ ὥρα νά θαλασσοπνίγονται. Εἶχε τό σχέδιό του. Αὐτοί πού θά ἔβγαιναν ἀργότερα στήν παλαιίστρα τῆς οἰκουμένης καί θά εἶχαν νά ἀντιμετωπίσουν φοβεροὺς κινδύνους ἔπρεπε νά μάθουν καλά, ἀπό τήν ἐμπειρία τους, τό μεγάλο μάθημα: πώς ὁ Χριστός, κι ὅταν ἀκόμη ἀργεῖ νά δώσει τή βοήθειά του, δέν ἀγνοεῖ τό πρόβλημά μας οὔτε ἀδιαφορεῖ. Ὅσο φοβερὴ κι ἂν εἶναι ἡ τρικυμία, **θά φέρεي τή γαλήνη!**

Πραγματικά, μέσα σέ όλες τίς τρομερές θύελλες, στους άκατά-
παστους διωγμούς πού άντιμετώπισε ή Έκκλησία, έμεινε άβύθιστο
τό καράβι της, γιατί ό Κύριος ποτέ δέν τήν έγκατέλειψε.

Άλλά καί μέσα σέ όλες τίς τρικυμίες τής ζωής, **ποτέ ό Κύριος
δέν μās άφήνει μόνους καί άβοήθητους**. Γι' αυτό, παιδιά, όταν
άντιμετωπίζουμε ένα πρόβλημα, μή διστάσουμε νά φωνάζουμε:
«Κύριε, σώσε με!». Είμαι κοντά μας, στέκει δίπλα μας, έτοιμος νά
μās σώσει· νά μās φέρει πάλι στό πλοίο του όπως τόν Πέτρο, νά
μās πάρει στήν πατρική άγκαλιά του καί ν' άπλωθεϊ ή γαλήνη.

Νά γιατί τά παιδιά του Θεού δέν άπελπίζονται ποτέ!

Άς έστιάσουμε τώρα τόν φακό μας στόν Πέτρο. Δείτε τον! Πρίν
άκόμη καταπαύσει ή φουρτούνα, ενώ γύρω του γινόταν χαλασμός,
αυτός τολμā νά περπατā πάνω στά κύματα! Άτρόμητος, **σ' ένα πα-
ραλήρημα ένθουσιασμού!**...

Αυτό όμως δέν κράτησε πολύ. Σέ μία στιγμή θά χανόταν!

Τί έπαθε; Τί του έδινε τόση δύναμη καί ένθουσιασμό στήν άρχή,
άλλά μετά τό έχασε καί κινδύνεψε νά πνιγεϊ;

Φαίνεται άπό τά λόγια του Κυρίου: «όλιγόπιστε, εις τί έδίστα-
σας;». Αυτό πού του έδινε φτερά πάνω στά κύματα ήταν **ή πίστη του
στόν Χριστό**. Αυτό πού τόν έκανε νά δειλιάσει καί νά κινδυνέψει
ήταν **ή όλιγοπιστία**.

Καί τί έφερε τήν όλιγοπιστία στήν καρδιά του πιστου μαθητῆ;
«Βλέπων τόν άνεμον ισχυρόν έφοβήθη», μās πληροφορεϊ ό ευαγγ-
ελιστής Ματθαϊος. Φοβήθηκε γιατί είδε τόν άνεμο ισχυρό. Πήρε
ό Πέτρος τό βλέμμα του άπό τόν Χριστό καί τό έστρεψε στόν πει-
ρασμό πού τόν άπειλοϋσε, κι έτσι τήν έπαθε... κόντεψε νά πνιγεϊ...

**Τήν ώρα του πειρασμου -όποιουδήποτε πειρασμου- προσπά-
θησε νά κρατήσεις τό βλέμμα τής ψυχῆς σου στραμμένο στόν
Χριστό καί δέν θά καταποντιστεϊς.**

Κάποτε ένα ναυτόπουλο άνεβασμένο στο κατάρτι του πλοίου ζαλίστηκε και φοβήθηκε μήν πέσει στη θάλασσα. Μέ αγωνία φώναζε ζητώντας βοήθεια από τον καπετάνιο. Κι εκείνος του αποκρίθηκε: «Ψηλά! Κοίτα ψηλά! Μόνο ψηλά!». Κρατώντας ψηλά στυλωμένο τό βλέμμα του τό ναυτόπουλο, ξεπέρασε τή δυσκολία.

Όταν, λοιπόν, κι εμεῖς, παιδιά, ἀντιμετωπίζουμε ένα πρόβλημα, νά μήν αφήνουμε τή σκέψη μας νά κολλᾷ πάνω σ' αυτό: πόσο δύσκολο εἶναι, πώς φαίνεται ἀδύνατο νά βρεθεῖ λύση... **Νά παίρνουμε τή σκέψη μας ἀπό τό πρόβλημα και νά τή μεταφέρουμε στον Χριστό.** Πῶς; Κάνοντας **προσευχή, ἐπίμονη προσευχή, προσευχή μέ πίστη και ἐλπίδα.** Γιά τον Θεό τίποτε δέν εἶναι δύσκολο, τίποτε δέν Τοῦ εἶναι ἀδύνατο. Νά ἔχουμε τή βεβαιότητα ὅτι δέν θά μᾶς ἀφήσει νά χαθοῦμε!

Κι ἄν ἀκόμη, γιά κάποιο λόγο πού ἡ σοφία του γνωρίζει, ἀργεῖ νά καταπαύσει τήν τρικυμία, **ἢ προσευχή, ὅταν γίνεται μέ πίστη, κι ἄν δέν φέρει ἀμέσως τή λύση, φέρνει ὅμως τον Χριστό κοντά μας!** Καί τότε μπορούμε, ὅπως ἐκείνη τή νύχτα ὁ Πέτρος, νά βαδίζουμε πάνω σέ ἀφηνιασμένα κύματα! Μποροῦμε, δηλαδή, μέσα στίς δυσκολίες νά κρατοῦμε τήν εἰρήνη και τή χαρά μας, νά μή χάνουμε τό θάρρος μας, ἀφοῦ εἶναι κοντά μας ὁ παντοδύναμος Χριστός πού μᾶς ἀγαπᾷ!

(Προτεινόμενο τραγούδι ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β΄»: «Θύελλα», σ. 81, CD «Ὡς φωνή ὑδάτων», ἀρ. 6, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ



1. Εἰκόνα μέ τό θαῦμα.
2. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου και προβολή.
3. Ἐνθύμιο.